

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXII. De virtutibus quae in Theodosio Juniore inerant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

indiget nec poculis. Nam neque comedit neque bibit, quippe qui nulla re opus habeat. Cum igitur multa vasa, partim aurea, partim argentea possideat Ecclesia ex benevolentia ac liberalitate eorum qui in ipsam adscripti sunt, consentaneum est ut illorum pretio captivos à militibus redimamus, eisque cibos subministremus. Cum hæc aliaque ejusmodi illis differuisset, vasa quidem sacra confuari iussit: deinde pro singulis captivis pretio militibus perloluto, aliquamdiu eos aluit; tandemque viatico instructos ad regem Persarum remisit. Hoc admirabilis Acacii facinus regem Persarum ingenti stupore percudit, quod Romani & bello, & beneficentia hostem vincere studerent. Ferunt etiam optasse regem, ut Acacius in conspectum ipsius veniret, quo ipse ejus viri aspectu frueretur: idque Imperatore Theodosio annuente factum fuisse. Cum ergo tam illustri victoria divinitus data esset Romanis, multi eloquentia præstantes in laudem Imperatoris panegyricas orationes conscripserunt, easque publice recitarunt. Ipsa quin etiam Imperatoris uxor, heroico verlu Poëmata composuit. Erat enim admodum erudita, utpote Leontii Atheniensis Sophistæ filia; à patre edocta, & in omni literarum genere instituta. Hanc cum Imperator Theodosius uxorem ducturus esset, Atticus Episcopus Christianam fecit, & in baptismo pro Athenaidæ Eudociam nominavit. Multi ergo, uti jam dixi, panegyricas orationes recitarunt: alii ut Imperatori innotescerent, alii eo consilio ut eloquentiæ suæ vim ac facultatem auditoribus ostentarent, cum eruditionem illam, quam multis sudoribus comparaverant, nullatenus latere vellent.

ἄτε ποιηρίων χρηζέει. ἄτε γὰρ ἐδίδίχεν, ἄτε πίνεις, ἄτε μὴ πωροδούς ἐστίν· ἐπιταύτων πολλά κειμήλια χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ ἢ ἐκκλησία ἐκ τῆς ἐυγνωμοσύνης τῶν πωροσκότων ἀντὶ κειμήλια, πωροσκέει ἐκ τῶν ῥυσαδῶν τῶν στρατιωτῶν τὰς ἀρχαλιώτας, καὶ διαβρέψαι αὐτὰς ταῦτα ἑὶ ἄλλα πλείονα τοῖς ἀποπέπνησια διεξελθὼν, χανέει μὴ τὰ κειμήλια τιμήματα ἢ τοῖς στρατιώταις ὑπὲρ τῶν ἀρχαλιώτων καβαλαίων, καὶ διαβρέψαι αὐτὰς, εἶτα δὲ εἰς ἐφόδια, τῶν οἰκείων ἀπέπεμψε βασιλεῖ αὐτῆς τῆς θαυμαστῆς ἀκακίης πατρῴας, πλεόν τὸν πῆσῶν βασιλεία κατέπεμψε, ὅτι ἀμφοτέρω ῥωμαῖοι μεμελεῖν καὶ, πλεονεκτήσει καὶ ἐνεργεσία καὶ φασὶν ὅτι ἐπὶ ἐπιθυμήσει ὁ πῆσῶν βασιλεὺς εἰς ὅταν ἐπιπέσει αὐτῶν τὴν ἀκακίαν, ἐφ' ᾧ τε καὶ τῆς θεᾶς λαύσασα ἀνδρῶς, καὶ τῆτος χυρῆος Ἰβασίλειος θεοδοσίε κελεύσαντι. τὸ ἐν ἐκ Θεοδ. ἰστοροιαύτης τοῖς ῥωμαῖοις ὑπαρξάσης, πολλὰ τῶν ἐν λόγοις ἀνθῆνων εἰς τὸν βασιλέα βασιλικῶς ἔγραφον λόγους, δημοσίᾳ τε τῶν παρήσαν· καὶ δὴ καὶ ἡ Ἰβασίλειος γαμῆ ἠρωικῶς μέτρω ποιήματα ἔγραφεν ἠν ῥῆλλον γαμῆ. λεοντίε γὰρ τῆς Ἰβασίλειος τῶν ἀθλων ἀγαθῆς ἔσα, ὑπὸ τῶν πατρῴων ἐπαίδευσθαι καὶ διὰ λόγων ἐληλύθει πανταίῳ ταύτῳ νικῆσαι βασιλεὺς ἐμελλεν ἀγεῖν, χριστιανῶν ὁ ἐπίσκοπος ἀπῆκος ποιήσας, ἐν τῶ βασιλείῳ, αὐτῆ ἀθλῶαῖδος ἐνδοκίαν ἀνόμασεν· πολλοὶ καὶ ἐν, ὡς ἐφην, βασιλικῶς ἐλεγον λόγους· ὁ μὲν τῶ βασιλεῖ γνώριμος βελομένης χυρῆος ἐπὶ τῆς οἰκείας ἐν λόγοις δύναμιν εἰς πολλὰ ἀγεῖν ἑσπεδακῶς, μηδ' αὐμῶς ἀγροσῆος τῶν ἠν πολλοῖς πόνους παμδῆϊαν ἐκίησεν.

CAP. XXII, D
 De virtutibus qua in Theodosio juniore inerat. Κεφ. κβ.
 Περὶ τῶν ἀρετῶν τῶν ἐκ τῆς βασιλείου Θεοδοσίου τῆς νεώτερης.

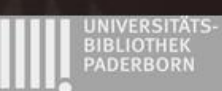
EGO vero qui neque in Imperatoris notitiam pervenire studeo, nec eloquentiam ostentare desidero, ea quæ in Imperatore nostro insunt bona, absque ullo orationis fuce sincere exponere constitui. Etenim cum tam utilia sint ac fructuosa, ea silentio præterire,

ΕΤῶ δὲ ἄτε τῶ βασιλεῖ γνωρίσιον ἑσπεδαζῶν, ἄτε λόγων ἐπίδειξιν πωροσάσαι βελομένη, αὐτὰ ἴδιὰ μὲν τῆ ἀληθείας τὰ πωροσῶτα καλά τῶ βασιλεῖ δαμνημονεῖσαι πωροσῆσαι· ἐπὶ τῶ τῶ Λιγῆσαι αὐτὰ ἔτος οὕτως χυρῆος τῶν ἠν πολλοῖς πόνους παμδῆϊαν ἐκίησεν.

ἡμίαν κείνω μὴ γνωστὴν τοῖς μεθ' ἡμᾶς
 πρῶτον μὲν γὰρ ἐν βασιλείᾳ τεχθεὶς καὶ
 τεταύθεις, εἶδεν ἐκ τῆς ἀνατροφῆς εἰ-
 γχε βλακώδεις ἀλλ' ἔτιως ἦν φρονιμῶ,
 οἷς τοῖς ἐντυγχάνουσι νομίζεσθαι διάπει-
 ρων πολλῶν εἰληφέναι πραγμάτων
 κατεργῆς δὲ ἔτιως ἦν, ὡς καὶ κρύθῃ καὶ
 καύμα χυναίως ὑπομένειν νηστεύειν τε
 τὰ πάλαι, καὶ μάστιγα τὰς καλεμένας τε-
 τράδας καὶ πασσακίδας ἡμέρας καὶ τέτο
 ἔποιε, ἀπρως χειραίνεσθαι ἐπαυδακῶς
 οὐκ ἀλλοιοτέρα δὲ ἀσκηθεῖε κατέστησε
 τὰ βασιλείᾳ· αὐτὸς τοιγαρὲν ταῖς ἐαυ-
 τῷ ἀδελφαῖς ὀρθείζων, ἀνιφώνων ὕμνων εἰς
 τὸ θεῖον ἔλεγε· διὸ καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα
 διὰ στίβου ἀπήγαγεν ἐντυγχάνουσι γὰρ
 τοῖς ἐπιτόκοις, ὡς ἱερεὺς πάλαι καθε-
 σθῆς, ἐκ τῆς γραφῶν διελέγετο· σιωπῆ γε
 ἢ καὶ τὰς βίβλους τὰς ἱεράς, καὶ ὅσα οἱ
 ἐπιμνήσας αὐτῶν συνήγαγεν, μάλλον
 ἢ φιλομαίῳ ὁ φιλάδελφῳ παρτέρῳ
 τῷ ἀνεξήκατον καὶ φιλάνθρωπον, πάντας ἀν-
 θρώπους ὑπερηκόουζεν· Ἰβλιανὸς μὲν γὰρ ὁ
 βασιλεὺς, καίπερ φιλοφροῦν ἐπαγαγεί-
 κῃ, ὅμως οὐκ ἠνεγκε τὴν ὀργὴν καὶ
 τὴν ἐν ἀντιοχείᾳ ἀνιξαμένον αὐτὸν ἀλλὰ
 βασιλεὺς μεγίστος τῷ θεοδώρῳ παρρησίᾳ
 γὰρ θεοδόσι· ἢ πολλὰ χαίρειν τοῖς δι-
 ελέγεις φράσας συλλογισμοῖς, τὴν δὲ
 ἔργων ἠσκει φιλοφροῦν, ὀργῆς τε κεφαλῶν
 καὶ λύπης καὶ ἠδονῆς· ἔδ' ἐνα τῶν ἠδι-
 κωτέρων ἡμῶν αὐτῷ· ἀλλ' εἰδὲ ὅπως αὐτὸν
 ὀργίζουσαν τις τεθέαται καὶ ποτὲ τι-
 μῶν τῶν γνωρίμων αὐτὸν ἐργόμενον, διὰ τί
 μάλιστα τῶν ἀδικούντων θανάτῳ ποτὲ
 ἐρημίσσας; εἶπε, φησὶ, δυνάτον καὶ
 τὰς τελευτήσας ἡμῶν ἐπαγαγεῖν εἰς
 τὴν ἑμὴν παρὰ ἄλλον δὲ παρὰ τῶν αὐ-
 τῶν ἐρημίσσας, εἰ μέγα ἔφη, εἶδ' ἐν-
 οχρεῖς, ἀνθρώπον ὄντα θάνατον· ὅτι μὴ
 δὲ θεῶν μὴ τὸν ἀπαξ θάνατον, ἐκ με-
 τανοίας ἀνακαλέσασθαι ἔτι δὲ τέτο βε-
 βαιῶς αὐτῷ κατέσθωτο, ὡς εἶποτε τις
 ἄξια κεφαλῆς ἐπλημμένησε τιμωρίας,
 εἰδὲ ἄχει τῆς πόλεως τῶν πύλων τὴν
 ἐπὶ θανάτῳ ἀπήγετο, καὶ ἢ ἐκ τῆς φι-

A non mediocre afferret detrimentum
 posteritati, quæ illorum notitia fraudat-
 retur. Primum igitur tametsi in impe-
 rio natus atque educatus sit, nihil stupor-
 is ac recordiæ ex illa educatione con-
 traxit; verum adeo prudens semper fuit,
 ut iis qui cum ipso colloquebantur, plu-
 rimarum rerum scientiam usu ac peritia
 collegisse videretur. Fortitudo vero ac
 tolerantia tanta in eo fuit, ut algorem
 pariter & æstum generoso animo su-
 stineret; jejunaret etiam frequentissime,
 ac præsertim quartâ & sexta feriâ. Idcirco
 agebat, Christianæ religionis ritus ac-
 curate observare contendens. Deni-
 que palatium suum sic instituit, ut à
 Monasterio non multum discreparet.
 Matutino tempore ipse unâ cum so-
 roribus suis hymnos in Dei laudem
 alternis recitare consueverat. Pro-
 inde sacra scripturæ libros memori-
 ter callebat. Et cum Episcopis qui
 ipsum adierant, tanquam veteranus
 quidam sacerdos de iisdem diserebat.
 In colligendis autem divinis libris eo-
 rumque interpretibus, longe majo-
 rem adhibuit diligentiam, quàm
 Ptolemæus olim Philadelphus. Cle-
 mentia vero atque humanitate omnes
 mortales longo intervallo superavit.
 Nam Imperator quidem Julianus, li-
 cet Philosophiæ studium proficere-
 tur, iram tamen adversus Antioche-
 nos à quibus derisus fuerat, mode-
 rari non potuit: sed Theodorum gra-
 vissimis tormentis excruciat. Theo-
 dosius vero syllogismos Aristotelis va-
 lere jubens, Philosophiam factis i-
 psis exercuit: iram ac dolorem
 comprimens & voluptatem. Nemi-
 nem unquam qui ipsum injuria affe-
 cisset, ultus est. Immo vero nullus
 unquam cum vidit iratum. Cum-
 que aliquando quidam ex familiari-
 bus eum interrogaret, quamobrem
 nullum unquam eorum à quibus læ-
 sus fuerat, capitali supplicio mul-
 tasset: utinam, inquit, etiam mor-
 tuos ad vitam revocare mihi liceret.
 Alteri etiam de eadem re sciscitanti
 ita respondit: Nec magna, nec diffici-
 lis res est, ut is qui homo sit, mor-
 tem obeat, mortuum vero ex pœnitentia
 iterum vitæ restituere, solius est Dei.
 Cæterum adeo studiose hanc virtu-
 tem excoluerat, ut si forte quis crimen
 aliquod capitali dignum supplicio ad-
 misisset, nunquam ad ipsas usque

civitatis portas fuerit abductus: sed mis-
sâ statim indulgentiâ revocatus sit. Cum
aliquando venationis spectaculum in
amphitheatro præberet Constantinopo-
li, populus vociferari cæpit: cum
ferâ bestia audax quidam Bestiarius pu-
gnet. Quibus ille ita respondit: Ne-
scitis nos cum humanitate & clementia
spectaculis interesse solitos. Quo
dicto populum instituit humanioribus
spectaculis delectari. Tanta porro pic-
tate præditus fuit, ut omnes quidem
Dei sacerdotes summopere coleret:
sed eos præcipue quos sanctitate vi-
tæ excellere cognoverat. Certe cum
Chebronensis Episcopus extremum
diem obiisset Constantinopoli, sagum
ejus cupide petiisse dicitur, eoque li-
cet admodum sordido, pro pallio usus
fuisse, cum consideret, se hoc modo
nonnihil ex ejus viri sanctimonia per-
cepturum. Quodam anno cum mala
atque incommoda tempestas esset,
consuetâ ac solennia in circo specta-
cula, populo ea flagitante, necessitate
compulsus edebat. Cum autem re-
ferto jam circo tempestas vehementius
ingrueret, nivalibus imbribus magno
impetu cadentibus: tunc Imperator
quomodo erga Deum affectus esset,
perspicue declaravit, populum per
præcones ita allocutus. Multo satius
est, ut omisso spectaculo omnes pari-
ter Deo supplicemus, quo ab immi-
nente tempestate servemur illæsi. Non-
dum hæc verba penitus absolverat
præco, cum ecce omnes summa ala-
critate Deo supplicantes, hymnos in
Circo concinere ceperunt. Ac tota
quidem civitas instar cujusdam Ec-
clesiæ videbatur. Imperator vero
in medio incedens privato habitu,
hymnos præcinebat. Nec spes eum
tum fefellit. Cælum enim repente ad
pristinam serenitatem rediit, & ex
annonæ penuria ingentem frugum
copiam divina providentia cunctis lar-
gita est. Si quando bellum commotum
fuiisset, Davidis exemplum imitatus,
confugiebat ad Deum, quem bello-
rum moderatorem esse intelligebat:
& precibus suis victoriam promereba-
tur. Opportune igitur hoc loco com-
memorabo, qua ratione paulo post
Petricum bellum, cum Imperator Ho-
norius defunctus esset, Asclepiodo-
to & Mariniano Consulibus, die
xviii. Kalendas Septembris, ipse

λαηρωπίας ἐνθὺς ἀνάκλησις εἶπετο· κα-
νήγια δέ ποτε ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τῆς και-
σαντίνης πόλεως ἐπιελξεν· αὐτῶν, ὁ δὲ
μὲν καλεῖσθαι, δεινῶν θηρίων ἕνα τῶν ἐν-
φυῶν ἀφ' αἰσίων μάχεσθαι· ὁ δὲ πρὸς
αὐτῶν, ὅτι οἴδατε, ἔφη, ὅτι ἡμεῖς φι-
λανθρώπως εἰδισμεθα θεωρεῖν καὶ τὰ
εἰπῶν, τῶν λοιπῶν τὸν δῆμον φιλανθρῶ-
πως θεᾶσθαι ἐπαίδουσεν· οὕτω μὲν καὶ
εὐσεβῆς, ὡς πάλαι οὖν τῷ Θεῷ ἱερο-
μῆρας πμᾶν· ἔξαιρέτως δὲ ἔς ἐπιτοίαν
B το ἐπ' εὐλαβείᾳ πλεόν ἐμπέπεισας· ἡ-
γεται δὲ ὅτι τῶν χειρῶν ἐπιτοίαν ἐν και-
σαντίνης πόλει τελεσθήσασιν· Ἐργὸν ἐπὶ
ζηῆται, καὶ σφόδρα ἐρρυπωμένων ἀν-
βαλέσθαι, πισύσας μεταλαβείν τινα τῶν
τῶν τελεσθήσασιν· ἀγιότητι· δυσχεμεῖ
δὲ ποτε χρομῆς τῶν ἔτας, τὰ σμῆνη καὶ
ἀεισμητῶν ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ θεαμα-
των, διὰ τὸν δῆμον ταῦτα ἐπισημῶν,
ἀναγκαιῶς ἐπέειλε· ὡς δὲ περὶ τοῦ
C μῆρου ἀνδρῶν τῶν ἵπποδρόμου, ἐπέειπε
ὁ χειμῶν, πολλῶν νικητῶν καὶ ἀφάρτων
I· τότε δὲ τῶν ἑαυτῶν γνώμων ὁ βασι-
λεὺς οἶαν εἶχε πρὸς τὸ θεῖον δῆλον καὶ
σησι, τῶν δῆμων πρὸς φωνήσας διὰ τῶν κρ-
τύκων· ἀλλὰ πολλὰ κρείσσει, ἔφη, καὶ
φρονήσασας τῆς θεᾶς, κοινῇ πάντας λυ-
νεύσαι Θεόν, ὅπως ἀβλαβεῖς τῶν ἐπιχει-
ματῶν· φυλαχθεῖμεν· καὶ ἔπειτα ἡ-
το τὸ ἐπὶ, καὶ σὺν χαρᾷ μεγίστη ἐν τῷ
ἵπποδρόμῳ λίσσασθαι, ὡς ἐν συμφο-
νίας πάντες ἀνέπεμπον τῷ Θεῷ καὶ ὅτι μὴ
D ἡ πόλις μία ἐκκλησία ἐχέτο· βασιλεὺς
δὲ μέγας ἐξήρχετο τῶν ὕμνων, ἐν ἰδιῶν
ἀθήματι πορδύομνῳ, ἐτῆς ἐλπίδι· καὶ
ἡμαρτῆν· ὁ ἀνὴρ γὰρ εἰς τὸ εὐδαιμόνως μετέει-
λετο καὶ ἐν σιλοδείᾳ, ἡ τῶν Θεῶν φιλο-
φρωπία εὐετηρίαν παρέειχε τοῖς συμπα-
εἰ δὲ ποτε πόλεμῳ ἐκινεῖτο, καὶ τὸν Δα-
τῶν Θεῶν πρὸς σφόδρα, εἰδὼς αὐτὸν τῶν
λέμων εἰναταμίαν, καὶ εὐχῆ τέρας καὶ
θεᾶς αὐτῶν γὰρ ὀλίγον καὶ τὸν πρὸς πρὸς
πόλεμον τῶν βασιλέων ὁμοίως τελευτήσασ-
I· ἐν ὑπαίεῳ ἀσκληποδοτεῖ καὶ μαρμα-
τῆ πεντεκαίδεκάτῃ· ἔξαιρέτως μινος, ὅτι

τὸν τύραννον Ἰωάννην Θεὸς πνεύσας ἐτρο-
πάσατο δειγνόμεναι ἀξία γὰρ μνήμης κεινῶ
τά τότε γρόμματα ὅποια Ἰππὶ μωυσεως τοῖς
ἑβραίοις ἐπὶ ἔξῃ τῶν ἐρυθρῶν θάλασσαν
διαβαίνουσι, τοιαῦτα καὶ τοῖς αὐτῶν στρατιωτοῖς,
νῆκα αὐτῶν Ἰππὶ τὸν τύραννον ἐπέμψεν ἄ-
περ διαβραχέων ἐκδηθῆναι, τὸ μέγεθος
αὐτῶν, ἰδίας παραγματείας δέουδρον, ἐτέ-
ροις παρῆς.

A Joannem tyrannum Deo confisus supe-
raverit. Etenim ea quæ tum contige-
runt, meo quidem iudicio dignissima
sunt memoratu. Quæ enim Hebraeis
olim duce Mose rubrum mare trajicien-
tibus, eadem fere Imperatoris ducibus
e venerunt, tunc cum illos adversus ty-
rannum misit. Quæ quidem paucis
exponam, magnitudinem eorum quæ
peculiare opus desiderat, aliis derelin-
quens.

Κεφ. κγʹ.

Ἰωάννην τὸν τυραννῆτα ἐν Ῥώμῃ μὲν θάνατον ἰουαίῃ
ἔλαβεν, καὶ ὅπως αὐτὸν ὁ Θεὸς ταῖς ἐκχαῖς διεδόξῃ
καμφοῖς, χεῖρὶ Ῥωμαίου στρατῶν
δέδωκεν.

CAPUT XXIII.

B De Joanne, qui post obitum Imperatoris Ho-
narii tyrannidem Romæ arripuit: & qua-
liter Deus Theodosii precibus mollitus, eum
in manus exercitus Romani tradiderit.

Τελθὶσάυτῃ δὴ Ἰβασιλέως ὀνομαζομένου,
μαθὼν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδοσίῳ κρυπτή
μιν τὸ γρόμματον, ἵνα ἀλλοῖς ἄλλως εἴδῃ πολ-
λὰς ἀπεπλάνα ὑποπέμπει δὲ λαθραίως
στρατιωτὴν εἰς Καλῶνας πόλιν ἣ αὐτῆ τὴ δαλ-
ματίας ἵνα εἰ συμβῇ τι νεώτερον εἴδηται
ταῖς ἀπέερα μέρη, μὴ πόρρωθεν ὄσιν οἱ ἀμυ-
νητοῖ καὶ τῆτο ἔτος παρεδιδεπῶσας, τότε
κατασάη τὸν θάνατον Ἰβασιλέως πεποίηκεν ὅν
τῆτο Ἰωάννης πρῶτος ἀτῆς ὠν τῶν βασιλι-
κῶν ὑπογραφεῶν, μὴ ἐνεγκῶν τὴν ἐντυχίαν
τῆ ἰδίας ἀξίας, τὴν βασιλείαν ἀρπάξει, καὶ
προσεβείας διποσέλλει πρὸς τὸν αὐτοκράτο-
ρα Θεοδοσίον, δεχθῆναι εἰς βασιλεία δέουμε-
νος ὅ ἵ, εἴδῃ μιν προσεβείας εἰς Φρεζάν κα-
τίστηεν ἔξαποσέλλει ἣ τὸν στρατηλάτην δε-
δοσέλεον, ὅς ἐν τῶ πῆσικῶ πολέμῳ τὰ μέ-
γιστα ἠγωνίσαστο εἴδῃ εἰς τὰς Καλῶνας πῶδα
ἠγωνίσαστο, ἐπὶ δὲ αὐτῆς ἐπὶ τὴν ἀκυλῆαν, καὶ
χρηταί τυχῆ καθὼς ὀνομίζετο. ἡ τυχῆ ἣ ὡς
ὑπεροὶ εἰδὲν ἔχθη ἄνεμος γὰρ ἐκ αἰσίου πνεύσας,
εἰς τὰς χεῖρας αὐτὸν ἐνέβαλε Ἰβασιλέως ὅς
συνλάων αὐτὸν, ἠλπιζεν εἰς ἀνάγκη κα-
τασάη τὸν αὐτοκράτορα, ὡς ἐψηφίσατο
καὶ ἀλαδίξαι αὐτὸν βασιλεία, εἰ σώξω τὸν
στρατηλάτην προηρεῖτο ἄληθῶς τὸν ἀγῶ-
νην, ὁ τε βασιλεὺς ταῦτα πυθόμενος, καὶ
ὁ Ἰππὶ τὸν τύραννον διποσάλεῖς στρατιωτῆς, μὴ
π πάθοι κακὸν ὑπὸ τῶ τυράννῳ ὁ δευδαδῆ-
εἰσ ἄσπαρ ἣ ὁ Ἰβασιλέως γὸς, μα-
θὼν καὶ τὸν πατέρα πῶδα τῶ τυράννῳ κατέ-
χευε, καὶ πολλὰς μυριάδας βαρβάρων

Mortuo igitur Honorio Augusto,
Imperator Theodosius ea de re
certior factus, ipsam quidem silentio
pressit, & alia subinde atque alia fingens,
multitudini imposuit. Clam vero mili-
tarem manum misit Salonas, quæ civi-
tas est Dalmatiæ, ut si quid rerum no-
varum in Occidentis partibus mo-
veretur, vindices præstò essent. His ita
constitutis, tunc demum patri sui mor-
tem palam fecit. Interea vero Ioannes
Primitivus Notariorum principis, di-
gnitatis suæ amplitudine minime con-
tentus, Imperium arripuit: missaque ad
Imperatorem Theodosium legatione, ut
ad Imperii consortium admitteretur ro-
gavit. Verum ille legatos quidem cu-
ltodiæ tradidit: Magistrum vero mili-
tium Ardaburium misit, qui bello Persico
egregiam operam navaverat. Qui cum
Salonas venisset, inde Aquilejam navi-
gavit. Ususque est fortunâ, ut tum qui-
dem putabatur, adversâ: prosperâ vero
sicut postea apparuit. Nam cum ventus
quidam asper ac violentus exortus esset,
eum in tyranni manus coniecit. Capto
Ardaburio, tyrannus haud dubiam
spem concepit, fore ut Theodosius
necessitate compulsus ipsum Impera-
torem renuntiaret, si Magistrum mili-
tiæ suæ salvum esse vellet. Et revera qui-
dem Imperator ea re cognita, totusque
pariter exercitus, qui contra tyrannum
missus fuerat, anxius erat ac sollicitus,
ne quid mali Ardaburius à tyranno pa-
teretur. Alpar vero Ardaburii fili-
us, cum & patrem à tyranno capti-
vum teneri: & multa Barbarorum
Z z ij